

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

На тајном трагу

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2019.

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE ON A SECRET TRAIL

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1956 by Hodder & Stoughton Limited

Enid Blyton ® The Famous Five ®

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2019 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља на тајном трагу © 2019 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-02912-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Садржај

Џорџ је баш тврдоглава	7
Ен долази у мали камп.	16
Стара кућа – и изненађење!	24
У ноћи	32
Опет онај дечко!	40
Олуја у ноћи	48
Чудни догађаји	56
Поново сви заједно!	65
Мало истраживања	74
Шта се то дешава?	82
Занимљива открића – и план	91
Добро скровиште	99
На стражи крај куће	106
Узбудљива ноћ и јутарње изненађење	114
Браво, Џорџ!	123
Тајни пут	131
Колико изненађења!	139
Пут напоље	148
Поново у Киринској кућици	157
Авантура се завршава као што је почела!	165

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Џорџ је баш швргоїлава

„МАМА! МАМА, где си?“, викала је Џорџ, утрчавши у кућу. „Мама, брзо!“

Није било одговора. Џорџина мама била је у башти иза Киринске кућице и брала цвеће. Џорџ је поново повикала, овога пута из свег гласа.

„МАМА! МАМА! Где си? ХИТНО ЈЕ!“

На то су се нагло отворила врата и појавио се Џорџин тата, љутито је гледајући.

„Џорџ? Каква је то вика? Управо сам усред веома осетљив...“

„Јао, тата! Тими је рањен!“, узвикнула је Џорџ. „Хтео је да...“

Њен отац погледао је Тимија, који је необично мирно стајао иза Џорџ. Кратко је фркнуо.

„Рањен! Мени изгледа сасвим добро. Сигурно опет има трн у шапи – а ти мислиш да је то крај света, па упадаш овамо и галамиш...“

„Јесте рањен!“, прекинула га је Џорџ дрхтавим гласом. „Погледај!“

Међутим, њен отац се већ вратио у радну собу и залупио вратима. Џорџ је љутито гледала за њим, а израз лица јој је био потпуно исти као његов малочас. Обоје су имали кратак фитиљ.

„Стварно си грозан!“, повикала је. „И... јао, где је мама? МАМААА!“

„О, Џорџ, шта се десило?“ Њена мајка управо је ушла и спустила убрано цвеће. „Чула сам да тата виче, а онда и ти.“

„Мама, Тими је рањен! Погледај!“

Џорџ је клекнула крај пса и благо повукла напред једно уво. Иза њега се појавила велика посекотина. Тими је зацвилео. Џорџ су се очи напуниле сузама кад је погледала у мајку.

„Не буди шашава, Џорџ“, рекла јој је госпођа Ки-рин. „То је само посекотина. Како ју је зарадио?“

„Покушао је да прескочи јарак, а није видео да се тамо налази нека стара бодљикава жица“, објаснила је Џорџ. „Један шиљак му се закачио за уво и направио ту грозну рану. Не могу да зауставим крварење.“

Мајка се сагнула да погледа. Посекотина је заиста била дубока. „Одведи га код ветеринара, Џорџ“, рекла је. „Можда треба да се ушије. Изгледа прилично дубоко. Сироти Тими – али се срећом није убô у око, Џорџ.“

„Идемо одмах код ветеринара“, рекла је Џорџ и устала. „Хоће ли бити у амбуланти, мама?“

„О, да, знам њихово радно време. Хајде, води га.“

Одмах је повела Тимија сеоским стазама до љупке мале куће у којој је живео ветеринар. Џорџ је и даље била обузета бригом и заиста јој је лакнуло кад је видела да се ветеринар није потресао.

„Неколико шавова и све ће лепо зарастити“, рекао је. „Молим те, придржи га док то обавим. Неће ништа ни осетити. Хајде, момче – само мирно – ето тако.“

Већ након пет минута Џорџ је љубазно захваљивала ветеринару. „Много вам хвала! Баш сам се забринула! Хоће ли му сада бити добро?“

„Па наравно – али га не смеш пустити да чеше рану“, упозорио ју је ветеринар, перући руке. „Могоао би да покида конце.“

„Ох. Али како да га спречим?“, забринула се Џорџ. „Ево, већ покушава да се почеше.“

„Најбоље да му направиш велику крагну од картона“, препоручио је ветеринар. „Нека око врата буде тесна, тако да не може да подвуче шапу ма колико се трудио.“

„Али... али Тимију се то неће допасти“, побунила се Џорџ. „Пси изгледају блесаво кад носе те крагне, као да су се заглавили у некој стоној лампи. Виђала сам их. Њему се то нимало неће свидети.“

„Знаш, то је једини начин да га спречимо да чачка рану“, објаснио је ветеринар. „Хајде, Џорџ, чекају ме остали пацијенти.“

Џорџ је пошла кући са Тимијем. Пас је мирно корачао крај ње, задовољан што Џорџ толико брине за њега. Кад су готово стигли до куће, изненада је сео и подигао задњу шапу да се почеше по увету.

„Не, Тими! НЕ!“, викнула је Џорџ уплашено. „Не смеш се чешати. Покидаћеш шавове и поново ћеш крварити. НЕ, Тими!“

Тими ју је изненађено погледао. Па добро. Ако се Џорџ одједном толико нервира око чешања, он ће сачекати да остане сам.

Међутим, Џорџ је умела да прочита Тимијеве мисли, исто као и он њене! Намрштила се.

„Ух! Ипак ћу морати да ти направим крагну. Можда ће мама моћи да ми помогне.“

Мама је, наравно, одмах пристала. Џорџ није била спретна у таквим стварима, па је само гледала мајку како исеца велику картонску купу, намешта је око главе изненађеном Тимију и онда провлачи канап кроз ивице да крагна не би спала. Тими је био веома збуњен, али је ипак стрпљиво стајао.

Чим је крагна била завршена и намештена, удаљио се. Онда је подигао задњу ногу да се почеше по болном увету – али, наравно, није могао због крагне, па је само гребао по картону.

„Није важно, Тими“, тешила га је Џорџ. „То је само на неколико дана.“

Утом су се отворила врата радне собе и изашао је Џорџин отац. Угледао је Тимија са крагном и изненађено стао. Онда је праснуо у смех.

„Хеј, Тими, изгледаш као краљица Елизабета Прва са огромном чипканом крагном!“, смејао се.

„Немој да му се ругаш, тата“, упозорила га је Џорџ. „Знаш да пси не воле да им се неко подсмева.“

Тими је заиста деловао увређено. Окренуо је леђа Џорџином тати и упутио се у кухињу. Одатле се зачуо најпре пригушен смех, а затим други, громогласан, од некога ко је стајао на задњим вратима – био је то млекација.

„О, Тими, зашто си добио ту крагну?“, чуо се куваричин глас. „Баш смешно изгледаш!“

Џорџ се наљутила. То расположење држало ју је цео дан и свима је загорчавала живот. Како су људи пакосни што се смеју сиротом Тимију! Зар не схватају колико је ужасно неудобно носити такву крагну – а Тими мора да је носи и дању и ноћу! Не може ни да се склупча удобно. Џорџ се безвољно мотала по кући, толико љута и несрећна да се њена мама забринула.

„Џорџ, душо, немој бити таква. Због тебе ће се и тата наљутити. Тими ће морати да носи крагну бар недељу дана, а стварно изгледа помало смешно кад

га први пут видиш. Он ће се на то навићи и неће више ни примећивати.“

„Сви му се смеју“, љутито је рекла Џорџ. „Изашао је у башту, а гомила деце нагурала се око ограде и смејала му се. А поштар је рекао да је ово окрутно. А тата мисли да је смешно. А...“

„О, Џорџ, мила моја, немој сад почињати да се дуриш“, уздахнула је мајка. „Сети се, ускоро ће доћи Ен. Неће јој бити нимало пријатно ако се будеш овако понашала.“

Џорџ је трпела још један дан. А онда, после две свађе са оцем због Тимија, једне са двојицом дечака који су се смејали псу са крагном и једне са разносачем новина, одлучила је да неће више ни један једини дан да остане у Киринској кућици!

„Узећемо мој мали шатор и идемо негде где ћемо бити сами“, рекла је Тимију. „Негде где те нико неће видети све док ти се уво не опорави, па ћемо моћи да скинемо ту грозну крагну. Шта мислиш, Тими, да ли је то добра идеја?“

„Ав!“, потврдио је Тими. Он је сматрао да су све Џорџине идеје добре, мада га је ово са крагном јако чудило.

„Знаш да ти се и пси смеју, Тими“, наставила је Џорџ. „Јеси ли видео ону смешну малу пудлу госпође Џејнс, кад је стала насред улице и запиљила се у тебе?“

Изгледала је тачно као да се смеје. Не дам да ти се ико смеје. Знам колико то не волиш.“

Тими то стварно није волео, али се није потресао око крагне толико колико Џорџ. Пошао је за њом у њену собу и гледао док је паковала ствари у малу торбу.

„Идемо на оно усамљено место на ливади“, рекла му је. „Подићи ћемо шатор крај потока и лепо ћемо тамо остати док ти уво не зарасте. Крећемо вечерас. Узећу бицикл и све ствари ћу ставити на пртљажник.“

И тако се, усред ноћи, док је Киринска кућица била тиха и мрачна, Џорџ одшуњала у приземље са Тимијем. Оставила је поруку на столу у трпезарији, а онда је пошла по бицикл. Везала је за пртљажник свој мали шатор, као и торбу са храном и још неким ситницама.

„Хајде“, шапнула је изненађеном Тимију. „Крећемо. Возићу полако, а ти трчи поред мене. Само, молим те, немој да лајеш!“

Убрзо су нестали у тами. Тими је трчао крај бицикла налик на црну сенку. Нико није знао да су отишли. Киринска кућица је и даље била тиха и мрачна – осим шкрипања кухињских врата, која је Џорџ заборавила да затвори.

Међутим, ујутро је наступила права пометња! Куварица Џоана нашла је Џорџину поруку и упитала се шта ће цедуља са њеним рукописом на столу у

трпезарији. Потрчала је право у Џорџину собу и за-
вирила унутра.

Кревет је био празан. Није било ни Џорџ ни Ти-
мија. Џоана се упутила код госпође Кирин.

„Јао мени! Џорџ је стварно шашава!“ , рекла је кад
је прочитала поруку. „Гледај, Квентине, колика гужва
око Тимија! Сада је Џорџ отишла са њим, ко зна куда
су се упутили!“

Њен муж је узео поруку и гласно је прочитао.

*Драга мама, Тими и ја идемо од куће на неколико
дана док њему уво не зарасне. Узела сам шајвор и
још неке сивари. Молим те, немој да бринеш. Реци
Ен да, ако жели да ми се придружи, дође на крај
Улице Каршерс, а ја ћу јој показати где сам се
улојорила. Нека дође у подне.*

Воли те Џорџ.

„Дакле, свашта!“ , рекао је на ово Џорџин тата. „У
реду, нека кампује ако баш жели – ионако ми је мука
од њеног надуреног лица и Тимијеве крагне. Реци
Ен да слободно оде код Џорџ, па ћу можда коначно
имати неколико дана мира!“

„Џорџ ће се лепо снаћи“, сложила се његова жена.
„Она је врло разумно дете – а и Тими је са њом. Рећи
ћу Ен да оде код ње, чим буде стигла.“

Кад је Ен стигла на станицу у Кирину и потражила погледом Џорџ и Тимија, није их видела – већ само стрину, насмешену као и обично.

„Шта се десило?“, упитала је Ен. „Где је Џорџ – и где је Тими?“

„Ох, Џорџ је отишла да мало буде сама“, одговорила је стрина. „Хајдемо, испричаћу ти успут!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Ен долази у мали камѝ

Стрина Фани је ускоро испричала Ен све о Тимијевом увету и о великој картонској крагни која је изазвала невоље. Ен је просто морала да се насмеши.

„Јао, стрина – Џорџ је баш луда за Тимом, зар не! Отићи ћу у подне да је видим, и наравно, камповаћу са њом дан или два. Време је дивно, као створено за камповање. Претпостављам да ће стрицу Квентину бити драго због мира и тишине!“

„Како су Џулијан и Дик?“, упитала ју је стрина. Она је много волела Енину браћу – Џорџину браћу од стрица. „Хоће ли и они доћи преко распуста?“

„Не знам“, одговорила је Ен. „Још су у Француској, на екскурзији са школом. Баш ми је чудно без њих! Џорџ ће бити љута кад чује да они вероватно неће доћи у Кирин. Мораће да се снађе само са мном!“

Тачно у подне Ен је стрпљиво стајала на крају Улице Картерс. Улица је излазила на ливаду, а потом се

претварала у узану кривудау стазу која није водила никуда конкретно. Унаоколо је расло високо жбуње жутиловке, а било је и витких бреза. Ен је на леђима носила ранац, а у руци торбу. Гледала је око себе не би ли што пре приметила Џорџ.

А од Џорџ ни трага. „Уф!“, рекла је Ен. „Мора да се предомислила. Можда јој је сат стао па не зна колико је сати. Али би довољно било да погледа у сунце! Колико још да чекам?“

Села је под велики жбун жутиловке, да се склони од сунца. Није прошао ни минут, а зачуо се сиктави звук.

„Пссссст!“

Ен се у трену исправила. Звук је допирао са друге стране жбуна, па је устала и отишла да погледа. Угледала је Џорџ и Тимија, напола скривене испод бодљикаве гране!

„Здрavo!“, изненађено је рекла Ен. „Зар ме ниси видела кад сам дошла? Здрavo, Тими, мили! Како ти је уво? О, баш изгледа чудно са том крагном, зар не, Џорџ?“

Џорџ је испузала испод жбуна. „Сакрила сам се у случају да мама или тата дођу са тобом и покушају да ме врате кући“, објаснила је. „Хтела сам да будем сигурна да те нису пратили. Драго ми је што си дошла, Ен.“

„Наравно да сам дошла! Зашто да останем сама у Киринској кућици док ти кампујеш овде? Осим тога, потпуно разумем то за Тимија. Крагна јесте одлична идеја, наравно – али због ње изгледа смешно. Мада, мени је јако слодак, стварно.“

Џорџ је лакнуло што се Ен није смејала Тимију као већина других људи. Насмешила јој се, а Тими је навалио да је лиже, па је Ен после неког времена морала да га одгурне.

„Хајдемо“, рекла је Џорџ и устала. „Имам дивно место за камповање. Допашће ти се. Близу је извор, па има довољно воде за Тимија – и за нас, наравно. Да ли си донела још хране? Ја нисам понела много.“

„Да, донела сам гомилу“ умиривала ју је Ен. „Стри-на Фани ме је натерала. Није љута на тебе, Џорџ. Твог тату нисам ни видеала. Био је затворен у својој радној соби.“

Џорџ се одједном орасположила. Потапшала је Ен по рамену. „Ово ће бити баш добро! Тимију ће уво ускоро зарастати, а он воли да кампује, баш као и ми. Стварно сам нашла одлично место – најусамљеније у околини! Нема никога километрима око мене!“

Кренули су заједно, а Тими је сваки час истрчавао у страну кад би му се учинило да је нањушио зеца.

„Кад ће доћи Џулијан и Дик?“, питала је Џорџ. „За неколико дана? Дотле ће Тимију уво бити сасвим

добро, па се можемо вратити у Киринску кућицу да их дочекамо, и онда ћемо смислити неку забаву.“

„Можда неће уопште доћи овог распуста“, одговорила је Ен, а Џорџ се истог трена снујдила. Стала је и запрепашћено се загледала у Ен.

„Неће доћи! Али они увек долазе за распуст – или сви заједно идемо некуда! Па морају доћи! Биће грозно без Џулијана и Дика.“

„Знаш, они су још у Француској, на тој екскурзији“, рекла је Ен. „Тек треба да се јаве хоће ли остати тамо или ће доћи у Кирин. Немој да изгледаш толико очајно, Џорџ!“

Џорџ је ипак била очајна. Распуст се одједном протезао пред њом, бесконачно дуг и тмуран. Браћа од стрица била су сјајно друштво – доживели су безброј авантура заједно. А сада – сада неће доћи!

„Нећемо имати никакву авантуру ако дечаци не дођу“, рекла је дрхтавим гласом.

„Мени то не би сметало“, изјавила је Ен. „Ја волим мирне ствари, не желим да се стално нешто дешава, као ти и дечаци! Можда ће овај распуст бити потпуно миран, без икаквог наговештаја авантуре! Хајде, Џорџ, разведри се! Немој да си тако жалосна. Ако ти је толико криво, пиши Џулијану и Диду.“

„Да знаш да хоћу!“, рекла је Џорџ. „Не могу ни да замислим распуст без њих двојице. Како да будемо петорка ако нам недостају њих двојица!“

„Ав!“, сложио се Тими. Сео је и покушао да почеше уво, али га је велика крагна спречила. Није се много узбуђивао, него је весело одјурио да тражи зеца.

„Мислим да се ти много више нервираш због крагне него Тими“, рекла је Ен кад су кренуле даље. „Јели то твоје место далеко, Џорџ? Сад већ дуго ходамо.“

„Попнемо се на оно брдо испред нас, па сиђемо с друге стране до малог гаја“, рекла је Џорџ. „Тамо у близини постоји чудна стара кућа, сва је у рушевинама, а уз то и празна. Прво сам мислила да можда неко живи унутра, али кад сам пришла ближе, видела сам да није тако. Сва је обрасла ружама пузавицама, чак и изнутра. Мора да су их посадили људи који су некада живели тамо.“

Прешле су преко брда, пратећи кривудава зечије стазе. „Припази на змије“, рекла је Ен. „Ово је право место за њих. Јој, Џорџ, баш је врућина. Има ли неко место где се можемо купати – неко језерце, можда?“

„Не знам. Можемо да истражимо, па ћемо видети“, одговорила је Џорџ. „Понела сам купаћи костим, за сваки случај. Гледај, ено сад се види део оне старе куће. Мој камп је сасвим близу. Хтела сам да будем поред извора.“

Убрзо су стигли до Џорџиног малог кампа. Шатор је био подигнут, а у њему је чекао лежај начињен од хрпе вреса. Шоља, кеса псећих бисквита, неколико